

1. Sirene in het bos

Eva en Margreet stappen naast elkaar op hun pony's door het bos. Zo vroeg is het nog lekker koel om te rijden. Eva laat de teugels door haar handen glijden, zodat Funny haar hals kan strekken. Margreet beloont Mik met een klopje op zijn hals.

'Nog maar twee weken zomervakantie,' zegt Eva. 'Ik zou willen dat de vakantie nooit ophoudt.'

Margreet kijkt haar lachend aan. 'Dat heb ik nou met friet. Als ik dat eet hoop ik dat ik altijd door kan blijven eten. En bij een spannend boek denk ik vaak: ik wil gewoon doorlezen zonder dat ik het boek uit heb.'

In de verte klinkt een sirene.

'Ik hoor een ambulance,' zegt Margreet. 'Waar zou die ziekenauto naartoe rijden?'

'Het is een naar geluid,' vindt Eva. 'Als ik een sirene hoor, vraag ik me altijd af wat er is gebeurd. Papa, mama en Pieter zijn gelukkig thuis. En Carolien helpt op de boerderij van juf Roos, dat is een stuk verderop.' Eva laat Funny tot stilstand komen om beter te kunnen luisteren. 'De sirene is plotseling gestopt,' zegt ze.

'Dan is er hier in de buurt waarschijnlijk een ongeluk gebeurd,' denkt Margreet hardop.

Eva kijkt haar verschrikt aan.

'Bah wat naar, ik voel het in mijn buik,' zegt ze.

Margreet knikt. 'Wanneer ze het slachtoffer in de auto leggen, wordt de sirene uitgezet. En zodra de ambulance wegrijdt, gaat de sirene weer loeien. Slachtoffer...' herhaalt ze. 'Wat een eng woord. Als ik dat woord hoor, moet ik op de een of andere manier altijd aan een slachthuis denken. Brrr.'

Het geluid van de sirene klinkt opnieuw, daarna neemt het langzaam af.

‘In de stad hoor je heel vaak een sirene, in het bos is het inderdaad wel vreemd,’ vindt Margreet. ‘Er staan geen huizen in de buurt. Ernstig zieke mensen worden met de ambulance opgehaald. Een enkele keer rijdt een ambulance voor niets uit, dan is er een misverstand. Vanavond zal ik mama vragen of ze weet wat er is gebeurd.’

Margreets moeder is huisarts en daarom krijgt ze altijd bericht als er iets ernstigs is gebeurd.

‘We blijven nog even relaxed stappen,’ zegt Eva. Ze ademt de frisse boslucht diep in. Vanmiddag komt Stijn bij haar langs... Als ze aan Stijn denkt is het vervelende gevoel direct weg. Ze draait zich om. ‘Waar blijf je?’

Margreet heeft de grootste moeite om Mik door te laten stappen. Haar pony probeert telkens de teugels uit haar handen te trekken. ‘Smikkelneus, stop ermee!’ waarschuwt Margreet. ‘Als ik de teugels laat vieren, gaat Mik altijd staan eten. Dan is hij niet meer vooruit te branden. Ik begrijp het ook wel: het gras ziet er echt lekker sappig uit. Ik krijg er zelf trek van.’

‘Heb je weleens een hapje gras genomen?’ vraagt Eva lachend.

‘Nee, maar ik heb wel paardenbloembladeren gegeten. Mama doet die soms door de sla. En ze heeft ook een keer brandnetelsoep gekookt.’

‘Tek! Hoe smaakt dat?’

‘Best lekker,’ antwoordt Margreet. ‘Ik vind eigenlijk alles wel lekker, en Mik ook. We zijn echte alleseters!’ Haar pony hapt nu naar de bladeren van een overhangende tak. Het ruiterspad komt uit op een brede zandweg. Ze laten de pony’s naast elkaar stappen. Funny briest met haar hoofd omlaag. Eva buigt zich voorover en veegt de manen naar een kant. De ponyhals is vochtig van het zweet.

‘Heb jij ook zo’n dorst?’ vraagt Margreet. ‘Waarom staat er geen restaurantje in het bos waar ze flesjes limo, snacks en ijsjes verkopen? Mijn keel is helemaal droog van het stof en mijn buik maakt knorgeluiden Luister maar.’

Eva kijkt haar vriendin lachend aan. ‘Mik en jij lijken echt op el-

kaar, jullie zijn allebei smikkelneuzen. Doordat je aan lekkere dingen denkt, krijg je steeds meer trek.’ Margreet kijkt een beetje sip voor zich uit.

Eva maakt Funny’s teugels op maat. De zandweg komt uit op een verharde weg waar auto’s rijden. Bij de weg laat ze haar pony stilstaan. Eva kijkt van links naar rechts.

‘Zou de ziekenauto hier zijn gestopt?’ vraagt ze.

‘Ik denk een stuk verderop,’ antwoordt Margreet. ‘Het geluid klonk van verder weg.’

‘Zullen we even langs de boerderij van juf Roos rijden, voor een slok kraanwater?’ stelt ze voor. ‘Het is nog geen vijf minuutjes langs deze weg. Misschien weet juf Roos wel of er in de buurt een ongeluk is gebeurd.’

Eva vindt het prima. Ze steken tegelijk over. Eva rijdt voorop langs de groenstrook van de weg, Margreet volgt haar. Ze laten hun pony’s netjes achter elkaar aan stappen.

Even later rijden ze de oprijlaan van De Boshoeve in. Eva kijkt door het keukenraam van de boerderij naar binnen. Niemand te zien.

‘Juf Roos zal wel druk zijn,’ zegt ze. ‘De appartementen zijn verhuurd en de stallen van het paardenpension zijn de hele zomer volgeboekt.’

‘Top,’ zegt Margreet. ‘Hans heeft afgelopen winter de deel van de boerderij tot appartementen verbouwd. Het was een dure verbouwing, zei hij. Deze zomer kunnen ze daar eindelijk iets aan verdienen.’

‘Al die gasten verzorgen is wel veel werk,’ vertelt Eva. ‘Mijn zus helpt juf Roos iedere dag. Carolien doet de verzorging van de paarden: ’s morgens zet ze de dieren in de wei en mest ze de stallen uit. Soms begeleidt juf Roos haar gasten tijdens een buitenrit. Carolien zorgt dan ook voor alles op de boerderij. ’s Avonds zet ze de pensionpaarden weer op stal, om zeven uur is ze pas thuis. Carolien vindt het werk superleuk, hoor. Ze beleeft iedere dag wel iets. Gisteren vertelde ze dat Hans vermoedt dat er een stro-

per in het natuurgebied rondloopt. Hij heeft namelijk klemmen gevonden. Heel zielig, want dieren die beklemd raken, gaan langzaam dood.'

'Dat klinkt gemeen,' zegt Margreet. 'Ik hoop maar dat die stroper snel betrapt wordt.' Ze springt van haar pony af.

Funny draait haar oren naar voren en hinnikt vrolijk. Carolien komt net met een volle kruiwagen met mest en stro uit een van de stallen lopen.

'Hé, hoi,' roept ze verbaasd. 'Komen jullie me helpen?'

Eva en Margreet kijken elkaar aan. 'Ja, natuurlijk,' zeggen ze tegelijk. 'Momentje, dan zetten we onze pony's eerst even in de rijbak.'

Snel zadelen ze Funny en Mik af, waarna ze hen los in de rijbak laten lopen. Eva vult een emmer water voor de pony's. Margreet houdt haar handen onder de kraan en neemt een paar slokken.

Eva en Margreet halen een kruiwagen, mestvork en schep uit de schuur en ze scheppen de mest uit de volgende stal.

'Mogen we zo helpen met het verzorgen van de pensionpaarden?' vraagt Margreet.

'Prima,' antwoordt Carolien. 'Als jullie me ook helpen de mest uit de wei te scheppen. Alle stallen zijn klaar, juf Roos kan zo haar paard in een schone stal zetten. Ze maakt een buitenrit met een pensiongast.'

'Toen we door het bos reden, hoorden we het geluid van een ambulance,' vertelt Eva.

'Er zal toch niets ergs met juf Roos gebeurd zijn?'

'Vast niet, ze kan echt supergoed paardrijden,' zegt Margreet geruststellend.

Carolien pakt haar mobieltje en kijkt hoe laat het is. 'Ze zouden allang terug moeten zijn,' zegt ze een beetje ongerust. 'Vanmiddag komen er weer nieuwe gasten, vandaar dat de boel op tijd in orde moet zijn. De meneer met wie juf Roos aan het rijden is, wilde nog een laatste ritje maken. Zijn paard is een echte wildebras. Juf Roos begeleidt deze meneer omdat ze het onverantwoord vond

om hem alleen een buitenrit te laten maken. Ze zijn vanmorgen al om zeven uur vertrokken.'

Carolien leegt de laatste kruitwagen op de mestvaalt. Dan pakt ze een hark en een blik om de mest van het land te halen. Met z'n drieën lopen ze naar het weiland. Als Carolien de hekken heeft opengemaakt, begint Eva de mest bij elkaar te harken op het blik, waarna Margreet het in de kruitwagen kiept. Zodra Carolien het hek weer heeft gesloten, komt ze helpen.

'Zo gaat het supersnel,' zegt Carolien tevreden. Haar mobiel gaat. Ze veegt haar handen af aan haar broek en pakt haar toestel. 'Het is Hans Dunsel,' zegt ze.

Eva kan niet verstaan waar het over gaat, maar ze ziet wel dat Carolien schrikt.

'Wat erg!' hoort Eva haar zeggen. 'Ja, natuurlijk, we zorgen ervoor.' Carolien duwt haar mobiel terug in haar zak. Eva en Margreet kijken haar vragend aan. 'Hans belde, hij is onderweg naar het ziekenhuis,' zegt Carolien. 'Juf Roos heeft heel veel pijn aan haar linkerbeen. Tijdens de buitenrit heeft het paard van de pensiongast haar een flinke trap gegeven. Het dier bokte en raakte haar met zijn hoef. Juf Roos is gevallen. De pensiongast heeft meteen 112 gebeld. De ambulance heeft haar naar het ziekenhuis gebracht. Dat zal dus wel de ambulance zijn geweest die jullie hebben gehoord. De ambulancebroeder heeft Hans vanuit de ambulance al gebeld. En de meneer loopt nu met de twee paarden terug naar De Boshoeve.'

'Wat naar voor juf Roos!' zegt Eva geschrokken. 'Ik bel meteen mama even dat we hier zijn om jou te helpen.'

'Ja, juf Roos heeft wel erg veel pech gehad,' zegt Margreet. 'Wat gat er nu verder gebeuren?'

'Hans belt ons weer, zodra hij meer weet,' antwoordt Carolien.

'Wat kunnen we hier verder nog doen?' vraagt Eva.

'Eigenlijk alles,' antwoordt Carolien. Ze kijkt op haar horloge. 'Vanmiddag komen de nieuwe gasten. Hans wilde ze afbellen,

maar ik heb gezegd dat we het wel redden. We kunnen juf Roos toch helpen?

Op dat moment loopt er een meneer met twee paarden het erf op. 'Weten jullie dat de pensionhoudster met de ambulance naar het ziekenhuis is?'

'Ja,' antwoordt Carolien. 'Wat een schrik! Hoe gaat het?'

'Ik heb er bijna een uur over gedaan,' moppert hij. 'Vermoeiend, hoor, dat hele stuk met de benenwagen.' Hij geeft de teugels van het paard van juf Roos aan Carolien. 'Ik zet mijn paard direct in de trailer. Kan ik nog een kop koffie krijgen, met een glas water? Ik moet nog dik twee uur rijden voor ik weer thuis ben. Doe er maar een tosti bij met extra ketchup en een beetje sambal.' Hij draait zich om en loopt in de richting van een grote, zwarte paarden-trailer.

'Wat een rare reactie,' fluistert Margreet verontwaardigd. 'Hij heeft het alleen over zichzelf!'

Eva liefkoost het paard van juf Roos en neemt de teugels over. 'Ik zet je op stal, hoor.'

'Dan maak ik een kop koffie,' zegt Carolien.

'En ik bak een tosti met een beetje ketchup en extra sambal,' zegt Margreet giechelend.